

IX Ka 340/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2 sierpnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Lech Gutkowski

Protokolant: sekr.sąd. Mateusz Holc

przy udziale prok. Prok. Rej. w G. A. K.

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2019r. sprawy

M. K., oskarżonego z art.286 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 lutego 2019r.

sygn. akt. II K (...)

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w pkt II obniża zasądzoną kwotę do 45,91 (czterdzieści pięć 91/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami od 17 lipca 2014r.,

b) na podstawie art.230 § 2 kpk nakazuje zwrócić pokrzywdzonemu (...) S.A. telefon komórkowy H. (...) wraz z ładowarką, słuchawkami i pudełkiem opisanymi w wykazie dowo-dów rzeczowych na k. 48 akt;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na-leżnych za drugą instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G. na rzecz adw. K. M. kwotę 516.60 (pięćset szesnaście 60/100) zł brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postę-powaniu odwoławczym.

IX Ka 340/19

UZASADNIENIE

M. K. oskarżony został o to, że:

w dniu 13 czerwca 2014r. w G. w autoryzowanym punkcie sprzedaży (...) sp. z o. o. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracownika punktu co do zamiaru wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) zawartej przy użyciu dowodu osobistego (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego marki H. (...) o nr (...) wartości 1419,- zł oraz aktywacji karty SIM o nr wywoławczym tel. (...) i nieuregulowania płatności na kwotę 45,91 zł powodując łączną kwotę strat na szkodę (...) SA ul. (...), (...)-(...) W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z 19 lutego 2019r. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny po 20,- zł stawka.

Na podstawie art.46 § 1 kk zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 1464,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 czerwca 2014r. i zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok ten zaskarżony został apelacją obrońcy oskarżonego, który zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść. Apelacja domagała się zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego ewentualnie uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest częściowo zasadna.

Jej zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych są powtórzeniem stanowiska procesowego oskarżonego. Były one brane pod uwagę przez sąd pierwszej instancji, który też w uzasadnieniu swojego wyroku odniósł się do tej argumentacji. O ile apelacja akcentuje wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków, z których wyciąga wnioski co do możliwych do poczynienia ustaleń faktycznych, o tyle sąd dokonał weryfikacji osobowych środków dowodowych w oparciu o dokumenty zgromadzone w sprawie, co doprowadziło go do trafnego wniosku, że oskarżony kłamał odnośnie zagadnień kluczowych dla jego odpowiedzialności.

Słusznie więc zwraca się uwagę na to, że M. K. podpisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 13 czerwca 2014r., na podstawie której wydano mu aparat telefoniczny marki H. (...) oraz kartę SIM. Twierdzenie oskarżonego kwestionującego swój podpis na tej umowie zostało przekonująco podważone przez opinię biegłego z zakresu badania dokumentów. Z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że podpis oskarżonego jest autentyczny (k.109-113 akt). Od momentu podpisania umowy, czyli właśnie od 13 czerwca 2014r. wydana na podstawie umowy karta SIM współpracowała z numerem (...). Jest to numer telefonu M. K., który przeniósł go do firmy (...) od innego operatora. Nie ulega więc wątpliwości, że oskarżony dysponował kartą SIM, która została mu wydana na podstawie podpisanej przez niego umowy. Nie było możliwe, aby bez podpisania jakiegokolwiek umowy numer telefonu został aktywowany u danego operatora. Zbieżność daty aktywacji karty i używanie wspomnianego numeru telefonu przez oskarżonego z datą podpisania umowy przesądza o prawidłowości ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji. Jednocześnie podważa twierdzenia oskarżonego, że numer mógł zostać aktywowany na podstawie umowy z 10 czerwca 2014r., której zresztą oskarżony nie podpisał.

Ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o obiektywne dowody z dokumentów mają w omawianej sprawie większą wartość, aniżeli proponowana alternatywa w postaci zeznań części świadków. Fakt więc, że nie udało się precyzyjnie ustalić, który z pracowników salonu sprzedaży przekazał fizycznie telefon oskarżonemu, nie przekreśla możliwości ustalenia, że faktycznie otrzymał on opisany wyżej aparat telefoniczny. Słusznie skonstatowano, że z uwagi na upływ czasu i ilość podobnych transakcji zawierania umów o świadczenie usług wiarygodne są zeznania pracowników salonu, z których żaden nie potrafił wskazać momentu przekazania telefonu oskarżonemu i pracownika, który tego dokonał.

Tak więc sposób oceny dowodów z zeznań świadków również nie nasuwał zastrzeżeń, jako zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Odnosi się to również do oceny zachowania oskarżonego, który składając zawiadomienie o popełnionym przestępstwie próbował odsunąć od siebie ewentualną odpowiedzialność cywilną lub karną, poprzez dość naiwne zabiegi i negowanie oczywistych faktów, jak swojego podpisu pod zawartą umową czy otrzymania karty SIM ze swoim numerem telefonu, z której następnie korzystał.

Sposób ustalenia winy, w tym zamiaru oskarżonego, kwalifikacji prawnej jego czynu i wymiaru kary nie nasuwają więc żadnych zastrzeżeń. Przy wymiarze kary uwzględniono wszystkie jej dyrektywy, co doprowadziło do słusznego

wniosku o wymierzeniu M. K. kary grzywny zamiast kary pozbawienia wolności, choćby z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Zaskarżony wyrok wymagał jednak korekty w zakresie nałożonego obowiązku naprawienia szkody. W toku postępowania zabezpieczono telefon będący przedmiotem przestępstwa. Zdaniem sądu odwoławczego należało go zwrócić pokrzywdzonemu w oparciu o przepis art.230 § 2 kpk, zamiast zasądzać równowartość jego wartości, co ma miejsce wówczas, gdy nie uda się odzyskać przedmiotów pochodzących z przestępstwa. Pozostawić należy pokrzywdzonemu decyzję co do wyliczenia i dochodzenia ewentualnej różnicy wartości wyrządzonej szkody. Tak więc pkt II zaskarżonego wyroku zmieniono w ten sposób, że obniżono zasądzoną kwotę do 45,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 17 lipca 2014r., eliminując wartość telefonu, a na podstawie art.230 § 2 kpk nakazano zwrócić pokrzywdzonemu (...) S.A. telefon komórkowy H. (...) wraz z ładowarką, słuchawkami i pudełkiem opisanymi w wykazie dowodów rzeczowych na k. 48 akt.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też, jako słuszny, został on utrzymany w mocy w pozostałej części.

Na podstawie art.624§1 kpk oskarżony został zwolniony od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych należnych za drugą instancję z uwagi na jego sytuację materialną. O kosztach obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016r., poz.1714).